

Maar telkens voelde hij in zich de neiging weer op te staan en heen en weer te gaan loopen. Hij onderdrukte het met moeite. Daardoor schoof hij steeds heen en weer op zijn stoel, die vervaarlijk kraakte, wriemelde met zijn beenen ongeduldig onder de tafel, zoodat zij ten slotte een schop tegen haar voet kreeg.

„Allemachtig. Wat heb je? Ben je ziek?”

„Nee.”

„Nou, zit dan stil, of ga anders naar je bed, ga een eindje om, je maakt me tureluurs.” De jongen lachte. „Ja, ik weet niet wat 't is.” En opstaand klapte hij zijn boek dicht. „Ik ga even een eindje loopen.” „Da's goed.”

Hij ging de straat op. De koele avondlucht en het loopen deden hem goed. Drie kwartier later keerde hij, opgefrischt en rustig terug en ging meteen naar bed.

Het was moeilijk na te gaan wanneer hij droomde. Of het gebeurde onmiddellijk na het inslapen, of midden in den nacht. Hij droomde het volgende:

„Hij liep in een straat in Amsterdam. Die straat kende hij, dat wil zeggen, ze kwam hem bekend voor. In ieder geval was het een straat, waardoor hij talloze malen geloopt had. Maar toch kende hij den naam niet. Dat bevreemde hem, want hij kende alle straten in den omtrek. Hij woonde nu al zestien jaar in deze buurt, had als kind veel op straat gespeeld. Toch wist hij den naam niet. Hij spande zich in er achter te komen, bleef bij een hoek stilstaan, las op het emaille bord den naam. Maar hoewel hij de letters spelde wist hij niet wat er stond. Op den volgenden hoek bleef hij weer staan, las weer op het emaille bord den naam, zei hem hardop, spelde weer hardop de letters en wist nog niet wat er stond. Toen werd hij angstig en sloeg snel een andere straat in. Deze herkende hij en hij wist er onmiddellijk den naam van. Hij was er blij om. Maar toch piekerde hij er over hoe het kwam, dat hij den naam van deze straat onmiddellijk wist en zonder zelfs naar het bord gekeken te hebben. En van de andere straat kon hij hem zich beslist niet herinneren. Hij voelde een bijna onbedwingbare neiging terug te gaan en het nog eens te probeeren. Maar iets weerhield hem. Het stemde hem neerslachtig. Maar later voelde hij zich blij. De straat waarin hij nu liep was ook veel vriendelijker. De zon scheen er en er waren veel huizen met potten geraniums voor de ramen.”

Toen werd hij een oogenblik wakker. Verbaasd keek hij op, draaide zich daarna om, op zijn andere zijde en viel onmiddellijk weer in slaap.

Hij droomde toen:

„Hij droomde, dat hij in zijn vorigen droom iets vergeten had. En wel, dat, in de straat waarin hij liep en waarvan hij zich onmogelijk den naam kon herinneren, hij niet